

Dvě stovky vycvičených rakouských dobrovolníků v nemocnicích pod Alpami poskytují psychickou **PODPORU A POMOC** příbuzným zraněných lyžařů i ostatních pacientů. Díky nim zvládla operaci těžce zraněného manžela snáze i Dana Emingerová.

Andělé v tmavých bundách

DANA EMINGEROVÁ

Na přistávací plochu vorarlberské univerzitní nemocnice ve Feldkirchu dosedá helikoptéra. Právě přivezla mého těžce zraněného muže. Okamžitě jej převázejí na operační sál. V době, kdy lékaři bojují o jeho život, přijíždím do Feldkirchu i já s dětmi.

Dlouhou chodbou traumatologického oddělení nám jdou vstříc muž a žena v tmavých bundách. Dvojice v uniformě, Franz-Karl Egger a Heike Bechtoldová, jsou členy Krisen Interventionsteam (KIT), jehož rolí je pomáhat lidem zvládnout ty nejtěžší okamžiky života... A právě ty v tu chvíli před mnoha měsíci zažívala naše rodina.

Seděli jsme proti nim a mlčeli. Právě jsme se dozvěděli, že situace je nesmírně vážná. Nic nám nezastírali. Manžel dle jejich slov utrpěl vícečetná a velmi těžká poranění, která jen málokdo přežije.

„Ale musíte doufat a věřit,“ opakovali a ujišťovali nás, že Landeskrankenhaus Feldkirch je vyhlášeným spádovým špitálem pro celou oblast Vorarlberska, kde mají specializovaní lékaři s úrazy v Alpách ty nejbohatší zkušenosti.

Snad nejdůležitější bylo, že jsme nemuseli nikoho hledat a doprošovat se informací. Okamžitě jsme dostali základní údaje, které jsme potřebovali vědět – žije, je na sále, operace bude trvat nejméně pět hodin, je to vážné, ale můžeme doufat...

Dvě stě dobrovolníků

Vorarlberský krizový zásahový tým tvoří přes dvě stě speciálně vyškolených dobrovolníků, kteří se každý den střídají v pravidelných pohotovostních službách, při nichž pomáhají lidem v těch nejtěžších životních situacích. Proto je KIT napojený na policii, hasiče, nemocnice, záchranáře, sociální služby, Červený kříž, církev a další

Foto: Dana Emingerová

charitativní organizace. Nejde totiž jen o úrazy.

Členové KIT stojí po boku rodičům na onkologických odděleních, když se mají vyrovnat s nevyléčitelnou chorobou či smrtí těžce nemocných dětí. Přicházejí do rodin sebevrahů. Jdou společně s policisty oznámit po auto-nehodách, vlakových neštěstích, živelních katastrofách a vraždách pozůstalým, že ztratili někoho blízkého.

Nejsou to psychologové, ale mají odborný trénink, aby dokázali co

nejcitlivěji doprovázet nešťastné lidi v okamžicích hrůzy a převést je po mostě naděje zase zpátky k běžnému životu.

Když operace skončila, byli Heike a Franz našimi prostředníky a tlumočníky při složité komunikaci s rakouskými chirurgy, kteří nemluvili příliš dobře anglicky. Teprve po několika měsících nám přiznali, že v prvních chvílích ani oni nevěděli, co nám mají přesně říci. Lékaři příliš šancí nedávali. Přesto jsme se v rukou empatič-

ké Heike a ohleduplného Franze cítili jako v bezpečném náručí maminky. Bděli nad námi jako strážní andělé, dokud neskončila operace, dokud jsme neviděli pacienta spícího na jednotce intenzivní péče. Připojeného na spousty hadiček, ale živého... Boj o život však stále nekončil, protože muž spal v hlubokém bezvědomí.

Neosobní Česko

Podobné fatální situace zažívají lidé dnes a denně. Mediálně známý je při-

pad Michala Viewegha, kterému vloni v prosinci praskla aorta. Nejčtenější český spisovatel dostal první pomoc od záchranářů. Pak mu operatři během včasné a bravurně provedené operace v pražském IKEM zachránili život. Jeho žena Veronika uvedla, jak je lékařům vděčná. Přesto je její líčení i plné zoufalství a beznaděje, neboť se jí nedostalo lidské pomoci, jakou by v tu chvíli potřebovala. V Česku totiž nejsme na krizovou komunikaci s příbuznými, kteří se ocitnou ve složité životní situaci, vůbec zavedeni. To ale neznamená, že lidé něco takového nepotřebují.

... před operací přišel doktor a řekl, že tohle moc lidí nepřežije a že tomu dává jen málo procent. To byl pro mě šok. Takový střih, zatemnění. Vůbec jsem nevěděla, co na to mám říct... Cítila jsem se strašně sama. Sice tam byly dvě sestry, které se na mě přišly občas podívat... Pak mě jedna z nich dovedla dovnitř a první věc, co slyším, je: „Chcete něco píchnout na uklidnění?“ Ale já chtěla být úplně při vědomí, a ne

abych tam někde ležela a spala a nemohla reagovat... Možná jsem zblblá z těch amerických filmů, kde se někdo zhroutí a okamžitě tam nakluše nějaký psycholog, ale mně to v tu chvíli přišlo strašně neosobní. Že na to, jak těžké osudy se tam odehrávají a jaké informace se příbuzným sdělují... No, že to tam nemají zařízený nějak jinak. Ale důležitý je, že Michala zachránili.

Americká utopie v Rakousku

Zmiňování „psychologové z amerických filmů“, o nichž Veronika Vieweghová s nadsázkou mluví, nejsou nějakou utopií. Krizový tým ve Vorarlbersku, jehož služby jsou bezplatné, funguje skoro patnáct let. Financuje ho zemská vláda a jednotlivé obce prostřednictvím dotací ze sociálního fondu a nadačních darů.

KIT má pouze dva placené zaměstnance, kteří koordinují dvě stovky odborně vyškolených dobrovolníků. Tito lidé mají svá zaměstnání a pro KIT pracují ve svém volnu. Mohou samostatně pracovat až poté, co absolvují

80 hodin základního kurzu a 40 hodin praxe v terénu. Střídají se celoročně ve 24hodinových pohotovostech a jejich povinností je, pokud jsou povoláni do služby, být do půl hodiny na místě, kde je jich potřeba.

Na Heike Bechtoldovou a Franze-Karla Egglera nikdy nezapomeneme. Ve vsi té dosud nikdy nepoznané hrůze byli oni anděly, kteří dodali naší rodině na počátku sílu. Pomohli nám najít v cizím městě ubytování, protože jsme potřebovali být manželovi nablízku, až se probudí z bezvědomí. Nejistota trvala tři dny, kdy nám každé ráno telefonovali, zda něco nepotřebujeme. Zprostředkovali nám kontakty s pojišťovnou, abychom se nemuseli zabývat administrativou a mohli sbírat energii, kterou bylo potřeba přenášet na těžce zraněného. Muž se nakonec zázračně probudil z bezvědomí a vrátil se s námi z Feldkirchu domů. Do Čech, kde jsme v komunikaci s lidmi v krizových situacích přece jen ještě evropskými barbary.

d.emingerova@seznam.cz

Foto: Dana Emlingerová

Je český muž lidoop?

Dopouštím se generalizace, ale když se rozhlédnu na ulici, zdá se mi, že ne až tak nepodložené. Čeští muži jsou ušmudlaní burani, a ještě jsou na to hrdí.

Až mi budete psát dotčené maily, předesílám, že nejsem zapšklá šereda, která nemůže najít chlapa, ani mi nechybí sex a i jinak to mám v hlavě v pořádku. Jen mě už dlouho mrzí a štvě, jak pozadu jsou čeští chlapi se svým vzhledem, oblékáním a často i vystupováním. Zlepšení u mladších generací vidím jen malé, příklady a výchova očividně táhnou.

Český chlap bude do roztrhání tahat omšelé džíny a sportovní bundu. Narážky, že by se mohl oblékat lépe, bude odbývat vrčením o šamponech nebo teplouších. Póza pohodáře, kterému může nějaká péče o hadry políbit šos, se dávno stala vyšeptalou křečičí, ale český muž se jí nevzdá ani pod pohrůžkou smrti.

Čisté boty, které byly ještě za našich tatínek hrdou vizitkou, se staly historickou relikvií. Ani nevím, kdy jsem naposledy potkala muže v čistých botách, případně s čistým batohem nebo taškou, a to bych si sakra pamatovala! Stejnou péči muži věnují svým vlasům, vousům a vůbec celkovému vzhledu; a opět to pyšně pokládají za známku mužnosti nedotčené povrchními starostmi. O tělech raději nemluví, třicetiletých pupkáčů je víc, než by bylo zdravo (jasně, tlustšoušek taky, aspoň je dost vran na sedání k sobě, že).

Od lidoopího pravidla „správný chlap musí smrdět“ jsme se moc daleko nevyvinuli.

Absence základních dobrých mravů k tomu patří tak nějak samozřejmě. Nechci, aby muži měli v malíku Gutha-Jarkovského, bohatě by mi stačily sem tam nějaké ty otevřené dveře. A podotýkám, že gentleman se chová jako k dámě i k lidoopce hrubého vzhledu a slovníku...

ada@modnipeklo.cz